

Uttalelse fra Iransk Kommunist partiets sentralstyre angående 1. Mai: Arbeidernes internasjonale dag (2008)

Irans kommunist parti gratulerer 1.mai, Arbeidernes internasjonale dag, til alle kvinner, arbeiderne, og alle andre frihetsforkjempere.

Arbeiderklassen i Iran gjør seg klar til 1. Mai, arbeidernes internasjonale dagsfeiring, i en situasjon hvor kapitalistene ved hjelp av en urokkelig støtte fra den islamske republikken har tvunget en av de mørkeste økonomiske periodene på arbeiderne. Det som lederne i regimet påstår angående en prisøkning på 30 % prosent, stemmer ikke med realiteten, tvert imot; dens opprinnelige pris er mer enn det som hevdes, noe som har gjort det veldig vanskelig for de fleste arbeidere og deres familie til å skaffe deres dagligdagse behov.

Mot den prisøkningen, økes timelønnen fra regjeringen hvert år og arbeidsetatens side, noe som i år var på hele 20 % prosent. Det er overhodet ikke mulig å svare på den vanskelige økonomiske situasjonen.

For ett år siden, de fleste institusjonene knyttet til regjeringen, økte den faste månedslønnen til 183 000 toman (iransk penger), mens et uavhengig statistisk sentralbyrå har vist at fattigdomsgrensen i landsdelene er rundt 600 000 toman, og i en by som Tehran er den over 800 000 toman i måneden. Ta dette til betraktning lever de fleste arbeidere i Iran per dags dato langt under fattigdomsgrensen. Dette er også i en situasjon hvor de fleste arbeidere i landet ikke er organisert, noe som fører til at lønnsøkningen på 20 % ikke tilfaller dem.

Arbeiderne sier at under en slik økonomisk situasjon, og med den lønnen de

har, klarer de ikke å leve et normalt og verdig liv, og skaffe deres dagligdagse grunnleggende behov, alt fra husleie, til mat... osv.

Den Islamske republikkens svar på arbeidernes og andre sosiale bevegelsesopprør mot den vanskelige økonomiske situasjonen, har vært å undertrykke dem ved hjelp av vold. Ved å ty til vold, håper regimet på å kunne kvele den spente politiske situasjonen, samt massebevegelsenes opprør mot den vanskelige økonomiske situasjonen. Dette undertrykkende regimet arresterte Mahmod Salehi, en av lederne i Arbeiderbevegelsen i Iran, for et år siden på grunn av 1. Mai feiring. Salehi ble arrestert først og fremst for å skremme resten av Arbeiderbevegelsen for ikke å delta i fremtidige 1. Mai feiringer. Ved å dømme ledere for Arbeiderbevegelsen for deres deltakelse i 1. Mai feiringen i byen Sanandaj til piskeslag og fengselstraff, viste regimet at for å undertrykke og knuse arbeiderbevegelsen nøler de ikke med å ta i bruk ekstreme og kontroversielle metoder. Osanlo, som er lederen for Transportforbundet i Tehran, sitter fortsatt i varetekt. Regimet har også fengslet, og fortsatt forfølger, arbeiderne fra sukkerfabrikken Heft Tape. I tillegg torturerer regimet de fleste av dem som er i fengsel.

For ei uke siden aksjonerte den anti- revolusjonære styrken mot Kyan Tays fabrikken, og arresterte hundrevis av arbeiderne. Måten regimet behandler arbeiderne på er et tegn på den frykten regimet har mot den massive fremgangen arbeiderbevegelsen har gjort, når det gjelder både organisering, og protestmarkering mot regimet rundt omkring i landet.

Den iranske arbeiderbevegelsen kjemper fortsatt mot det undertrykkende regimet og det kapitalistene utsetter dem for. I fjor var vi vitne til hundrevis av aksjoner og landsomfattende hungerstreiker som arbeiderbevegelsen organiserte i ulike deler av arbeidsmarkedet, alt fra produksjonsfelt til

transport. Streiken fra sukkerfabrikken Heft Tape kan godt nevnes som et bemerkelsesverdig eksempel.

At regimet i Iran bruker alt det råder av makt mot arbeiderbevegelsen i håp om å kunne knuse den, viser bare regimets frykt for arbeiderbevegelsen, hvor vi alle har vært vitne til dens styrke og mangfold. Arbeiderbevegelsen i Iran har hele tiden kjempet, og fortsatt kjemper, mot kapitalistenes utnyttelse av deres arbeidskraft, og regimets undertrykkingstaktikk mot deres rettigheter og preferanser.

Selv om arbeiderbevegelsens krav og deres kamp for å nå sine rettigheter på grunn av maktbalansen mellom disse to klassene er blitt holdt tilbake, har denne bevegelsen tatt i bruk andre radikale metoder, noe som har ført til svekkelse av regimets jerngrep over samfunnet. Dette har ikke bare gjort det mulig for andre bevegelser i å komme frem og kreve deres rettigheter, men det har også gitt et nytt liv til andre sosiale bevegelser i samfunnet. Den voksende sosialistbevegelsen innenfor studentene og deres støtte til arbeider- og kvinnebevegelsen, er et resultat av arbeiderbevegelsens kamp.

Nå er kapitalistene og den Islamske republikken mer enn noe annet en årsak til økonomisk nedgangstid, og presser de fleste sosiale lag mot fattigdomsgrensen. Det er grunnen til undertrykking, et symbol på seksuell diskriminering, og kilden til alt urettferdighet. Men det er arbeiderbevegelsen som gir håp og styrke til sosiale bevegelser mot den tilstanden som herjer samfunnet, og leder frihetskampen mot kapitalistenes og regimets undertrykkelse.

Men arbeiderbevegelsen, bare ved å stole på sin eget kraft og dens historie, samt å ha troen på seg selv, klarer ikke å fullføre dens historiske oppgave. For å kunne spille den rollen arbeiderbevegelsen har, må arbeiderne sette slutt på alt uenighet og splittelse, og må først og fremst slå sammen sine

styrker og øke deres enhetlige opprør mot det sittende regimet.

Arbeiderbevegelsen i Iran, ikke bare for å fullføre dens historiske oppgave men for å kunne redde seg selv fra den kollapsede økonomien, må forsvare sin verdighet og ikke la seg undertrykke ved hjelp av piskeslag og fengselstraffer. I realiteten foregår klassekampen på en slik måte som setter etablering av arbeiderorganisasjoner høyt på dens sakliste.

Nå som vi er på vei mot 1. Mai og i en situasjon hvor arbeiderbevegelsen gjør seg klar til å feire denne dagen, er det på sin plass å insistere på arbeidernes grunnleggende rettigheter, som kan være grunnlaget for en lovlig, demokratisk og revolusjonært politisk bevegelse, samt kreve frigjøring av Osanlo og alle andre fengslede arbeidere. Vi ser viktigheten av arbeiderbevegelsens samlede styrker og etablering av felles organisasjoner, og derfor ber vi arbeiderbevegelsen om å slå seg sammen. Ved å kunne lage felles organisasjoner og slå sammen sine styrker, vinnes det fremgang på alle andre fronter innenfor sosialistbevegelsen. Bare en enhetlig arbeiderbevegelse kan og har makt til å gjøre 1. Mai til en fridag som arbeidernes internasjonale dag, samt gjøre arbeiderbevegelsens autonom i hvordan de vil feire denne dagen.

Lenge leve 1. Mai.

Lenge leve, frihet, likestilling, og proletariates makt

Iransk kommunist partiets sentralstyre

April.2008